

Віталій МУХІН

начальник відділу досліджень
проблем кримінального провадження
Науково-дослідного інституту
Національної академії
прокуратури України,
старший радник юстиції,
кандидат юридичних наук

Артем ШТАНЬКО

докторант
Національної академії прокуратури України,
юрист 1 класу,
кандидат юридичних наук

УДК 343.163

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОКУРОРОМ РОБОТИ СЛІДЧОЇ ГРУПИ

Успішне розслідування кримінальних правопорушень неможливе без постійного удосконалення його організаційних форм. Згідно з ч. 2 ст. 38 Кримінального процесуального кодексу України (КПК України) досудове розслідування здійснюють слідчі органу досудового розслідування одноособово або слідчою групою. Ця норма означає, по-перше, що ніхто, крім прокурора, не може здійснювати у кримінальному провадженні, яке проводить слідчий, процесуальні дії або приймати процесуальні рішення без відома слідчого; по-друге, тільки слідчий приймає усі процесуальні рішення та складає протоколи й інші процесуальні документи від свого імені незалежно від кількості осіб, які беруть участь у розслідуванні, та їх процесуального статусу. При здійсненні кримінального провадження слідчою групою також діє правило одноособовості розслідування: усі процесуальні документи від свого імені складає той слідчий, який приймав рішення або проводив слідчу (розшукову) дію, а підсумкові документи (повідомлен-

ня про підозру, рішення про виділення, об'єднання кримінальних проваджень, обвинувальний акт тощо) від свого імені складає старший слідчої групи [1, 136]. Потреба в такій формі процесуальної взаємодії може виникнути у випадку складності досудового розслідування або якщо воно велике за обсягом (значна кількість злочинних епізодів, багато учасників вчинення кримінального правопорушення, потерпілих; велика за масштабом територія злочинної діяльності; необхідність перевірки багатьох версій; встановлення в ході кримінального провадження наявності організованої групи або злочинної організації; необхідність здійснення у мінімальні строки (під час досудового розслідування) великого обсягу організаційних, слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій тощо). Підставою створення слідчої групи для розслідування кримінальних правопорушень є необхідність інтенсивної постійної взаємодії слідчих як одного, так і кількох органів досудового розслідування з метою вико-

ристання їх можливостей для успішного розслідування кримінальних правопорушень при здійсненні кримінального провадження [2, 353].

Історіографічний аналіз юридичної літератури свідчить про те, що питання створення та діяльності слідчих груп мають багату джерельну базу, напрацьовану не одним поколінням правознавців. Значену проблематику вивчали С.В. Бажанов, О.В. Батюк, І.С. Галкін, Л.Я. Гордін, А.Я. Дубинський, А.А. Ейсман, Д.С. Карев, Л.М. Карнеева, О.М. Ларін, В.Т. Маляренко, І.П. Марчук, Д.П. Письменний, О.В. Синеокий, І.С. Уліщенко, В.М. Федченко, Ю.І. Шостак та інші вчені. Однак, незважаючи на наявність певних наукових розробок з цього предмета дослідження, питання процесуальної форми створення і діяльності слідчих груп, розподіл повноважень між старшим групи та її членами, а також організація прокурором роботи слідчої групи відповідно до вимог чинного кримінального процесуального законодавства України залишаються на сьогодні малодослідженими.

Зважаючи на викладене, метою цієї статті є вивчення теоретичних інтерпретацій поняття «слідча група», розгляд процесуального порядку створення слідчої групи, а також розкриття деяких аспектів організації її роботи прокурором і старшим слідчої групи.

У науці кримінального процесу поняття «слідча група» вчені трактують по-різному. Необхідно зауважити, що з часу прийняття КПК України 2012 року монографічних досліджень правових та організаційних засад розслідування кримінальних правопорушень слідчими групами не здійснювалося, тому розкриття аналізованої правової категорії можливе лише на підставі наукових праць, які ґрунтуються на положеннях Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року. Так, свого часу Д.П. Письменний і В.М. Федченко слідчу групу визначали як об'єднання певної кількості слідчих з одного чи різних відомств, що створюється на визначений час компетентними посадовими особами згідно з вимогами КПК України (відом-

чих актів) для розслідування складної чи великої за обсягом роботи кримінальної справи, яку необхідно провести, або у зв'язку з необхідністю проведення трудовістю та невідкладної слідчої дії, яку одному слідчому виконати у встановлені строки не під силу. Варто зазначити, що під трудовістю слідчою дією вчені розуміють конкретну слідчу дію, яка потребує проведення великого обсягу роботи або яку необхідно здійснити на великій території розслідування, обсяги якої (в обох випадках) не дають змоги у встановлений законом термін провести цю слідчу дію якісно силами одного слідчого [3, 39–40, 20]. О.В. Синеокий, у свою чергу, слідчу групу (бригаду) розглядає як організацію, що складається з визначеної кількості слідчих, які одночасно проводять розслідування однієї кримінальної справи [4, 230]. Л.Я. Гордін, розмежовуючи кримінально-процесуальні категорії «слідчо-оперативна група» та «слідча група», під останньою розуміє процесуальну форму розслідування кримінальної справи, груповий (бригадний) метод розслідування, який допускає участь у його провадженні кількох слідчих [5, 26]. О.С. Врублевський, роз'яснюючи зміст поняття «слідча група», зазначає: це група осіб для спільного розслідування кримінальних справ зі значним обсягом процесуальних дій [6, 816].

Доцільно наголосити, що у КПК України не міститься норми, відповідної до якої визначалися б підстави і порядок створення слідчої групи [1, 138]. Зазначені питання певним чином розкрито у навчальній юридичній літературі та науково-практичних коментарях до КПК України. Так, на думку В.В. Вапнярчука, рішення про провадження досудового розслідування слідчою групою чи про зміни в її складі приймає керівник органу досудового розслідування, якщо до складу цієї групи входять слідчі одного відомства (це впливає зі змісту ч. 1 ст. 214 КПК України), або прокурор, якщо групу буде сформовано зі слідчих прокуратури чи слідчих різних відомств (це впливає зі змісту ч. 2 ст. 38 КПК України), про що виноситься окрема постанова (ч. 3 ст. 110 КПК України)

[2, 353]. Ю.П. Аленін також поділяє наведену точку зору [7, 118].

Організація роботи слідчої групи є одним із важливих елементів процесуально-го керівництва прокурором досудовим розслідуванням, який згідно з ч. 2 ст. 36 КПК України, враховуючи обсяг, складність і категорію кримінального провадження, здійснює організацію процесу досудового розслідування, визначає його напрями, координує проведення процесуальних дій, сприяє створенню умов для нормального функціонування слідчих, забезпечує дотримання під час кримінального провадження вимог законів України [2, 120]. У процесі реалізації своїх повноважень, відповідно до вимог КПК України, у тому числі шляхом надання обов'язкових для виконання доручень і вказівок слідчому, органу досудового розслідування, а також приймаючи процесуальні рішення, прокурор спрямовує рух кримінального провадження, впливає на ефективність розслідування, зокрема на продуктивність та результативність роботи органів досудового розслідування щодо виконання ними завдань кримінального провадження.

Отже, реалізуючи процесуальні повноваження під час кримінального провадження, прокурор організовує процес досудового розслідування загалом. Під організацією розслідування кримінальних правопорушень необхідно розуміти заснований на кримінальному процесуальному законодавстві процес упорядкування розслідування та конкретизації його цілей, визначення сил, засобів і планування їх використання, процес створення умов для якісного розслідування та керівництва ним [8, 20–21]. Відтак, організація прокурором роботи слідчої групи полягає у тому, що він на підставі наданих йому процесуальних повноважень: забезпечує кваліфіковане керівництво слідчою групою; складає узгоджений план розслідування кримінального правопорушення у кримінальному провадженні; налагоджує систематичний обмін інформацією і звітністю про результати роботи з метою своєчасного уточнення та корегування плану розслідування; забезпечує ефективну взаємодію

у процесі розслідування між ним, старшим слідчої групи й іншими слідчими цієї групи; здійснює заходи щодо попередження та припинення витoku секретної інформації у випадках проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також розголошення даних досудового розслідування; здійснює інші організаційні заходи для успішного розслідування кримінального правопорушення.

Робота кількох слідчих по одному кримінальному провадженню являє собою складну форму розслідування і потребує чіткої організації. При цьому важливим є питання розподілу праці між ними, вирішення якого залежить, по-перше, від процесуального становища слідчого в групі, по-друге, від характеру досліджуваних обставин, по-третє, від рівня кваліфікації та індивідуальних особливостей кожного слідчого і, по-четверте, від кількості слідчих, які входять до складу групи [9, 104].

Особа, яка прийняла рішення про створення групи слідчих, призначає одного з них старшим. Старший групи приймає кримінальне провадження, про що складає постанову, незалежно від того, чи перебувало провадження у нього раніше, і безпосередньо керує діями інших слідчих [7, 118].

Керівництво слідчою групою полягає насамперед в загальному плануванні слідства, у розподілі роботи (навантаження) між членами групи, в організації обміну інформацією [7, 118]. З приводу останнього варто зазначити, що під час розслідування відбувається великий приплив інформації. Засвоювати та систематизувати її, виявляти у ній суперечності й проблеми, намічати заходи щодо їх усунення, розширювати план розслідування, забезпечувати обмін інформацією між учасниками групи, узгоджувати і спрямовувати у відповідному напрямі їхні дії та рішення – одна з основних засад керівництва слідчою групою [9, 105]. Засобами обміну інформацією можуть бути усні повідомлення про осіб, матеріали кримінальних проваджень, систематизовані за епізодами або за часом (послідовністю), різні плани, схеми, графіки із зазначен-

ням епізодів злочинних дій, у яких брали участь підозрювані, матеріали аудіо- і відеозапису тощо [7, 118]. Необхідно також зазначити, що керівник слідчої групи може закріпити за собою певну ділянку роботи зі збирання доказів.

Однак керівна роль старшого слідчої групи не позбавляє творчого характеру діяльності інших її членів, не перетворює їх на технічних виконавців. Поряд із загальним планом, що його складає старший слідчої групи, кожен член цієї групи планує свою роботу у межах дорученої йому ділянки, розробляє плани окремих слідчих (розшукових) дій. Індивідуальний план складається на основі загального плану, деталізує та конкретизує його. Старший слідчої групи має право та зобов'язаний контролювати, аби індивідуальні плани слідчих відповідали загальному плану та своєчасно виконувалися [9, 105]. І загальний, і індивідуальні плани доцільно доповнювати з урахуванням нових відомостей, що надходять під час здійснення слідчих (розшукових) дій.

Варто наголосити, що слідчий, якого введено до складу слідчої групи, не втрачає процесуальної самостійності, а отже, має всі права, передбачені у ст. 40 КПК України. У межах визначеної ділянки роботи він має право приймати будь-які процесуальні рішення. Якщо слідчий не погоджується із вказівками старшого такої групи, питання вирішується прокурором або керівником відповідного слідчого підрозділу [7, 118].

Як уже зазначалося, організаційними засадами розслідування кримінальних правопорушень слідчою групою є: 1) своєчасне створення слідчої групи та внесення змін до її складу; 2) правильне визначення складу слідчої групи і раціональний розподіл роботи між її учасниками; 3) узгоджене планування слідчих дій під час розслідування кримінального провадження; 4) організація надання інформації всередині групи про хід та особливості слідства з відповідною координацією учасників групи [3, 56]. Що ж до останньої організаційної засади, то варто звернути увагу на таке. В юридичній літературі йдеться про харак-

терні особливості координації діяльності слідчих у складі слідчої групи: відсутність у координуючого суб'єкта будь-яких адміністративних прав стосовно слідчих – членів групи, обмеженість дії управлінських рішень у часі (лише на період розслідування конкретного кримінального провадження) та обсягу (координується не вся діяльність слідчих, які входять до складу групи, а лише та її частина, що належить до розслідування певного кримінального провадження) [10, 29–30].

Робота між членами слідчої групи розподіляється залежно від версій, епізодів, кількості підозрюваних, видів слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій, обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, території, на якій вчинено злочини тощо. Крім того, виокремлюють централізовану та децентралізовану форми організації роботи слідчої групи. Наприклад, на початковому етапі розслідування кримінального провадження, коли матеріали зібрано не в повному обсязі, епізоди й об'єкти злочинної діяльності недостатньо з'ясовані, а також складно визначити напрями і обсяг роботи, найбільш доцільною та ефективною є централізована форма організації роботи – всі члени слідчої групи виконують завдання, які безпосередньо визначає старший слідчої групи. Децентралізована форма організації роботи передбачає закріплення за окремими слідчими певної ділянки роботи, на якій розслідування проводиться в повному обсязі. Змішана форма організації роботи слідчої групи наявна у випадку, якщо одним членам групи доручено визначену ділянку роботи, а другі виконують окремі завдання старшого слідчої групи або спеціально визначені види слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій.

Необхідно звернути увагу на те, що, обираючи певний спосіб розподілу роботи між слідчими групи, потрібно враховувати: на практиці допустимо і доцільно одночасно застосовувати елементи різних способів [9, 107].

Д.П. Письменний і В.М. Федченко, виокремлюючи правові засади розсліду-

вання кримінального провадження слідчою та слідчо-оперативною групами, умовно поділяють їх на зазначені нижче три взаємопов'язані принципи.

1. Принцип законності створення і припинення діяльності групи. До цього принципу можна віднести: 1) створення слідчої та слідчо-оперативної груп, внесення змін до їх складу, припинення їхньої діяльності та розформування цих груп можливе тільки за наявності законних підстав і з відповідним процесуальним оформленням; 2) обов'язкове повідомлення слідчих групи про прийняття рішення щодо створення слідчої та слідчо-оперативної груп, припинення їхньої діяльності та розформування таких груп; 3) обов'язкове повідомлення залучених до кримінального провадження учасників кримінального процесу про створення, членів слідчої та слідчо-оперативної груп, зміни в їхньому складі, розформування цих груп.

2. Принцип процесуальних повноважень під час групового провадження. Цей принцип передбачає: 1) часткову обмеженість процесуальної самостійності слідчого групи; 2) з моменту призначення слідчого керівником слідчої групи він автоматично наділений і процесуальними повноваженнями, що відповідають повноваженням начальника слідчого підрозділу.

3. Принцип поєднання колегіальності розслідування з особистою відповідальністю. Це означає: 1) колегіальне розслідування кримінального провадження, поєднане з особистою відповідальністю керівника слідчої групи за хід розслідування та прийняття стосовно неї рішення в цілому; 2) обов'язкове виконання слідчими групи письмових вказівок, доручень керівника слідчої чи слідчо-оперативної групи [3, 46–47].

Старший слідчої групи у межах своєї компетенції повністю відповідає за результати розслідування. Він бере участь у проведенні найважливіших слідчих (розшукових) дій або сам їх проводить, спрямовує і координує діяльність усіх осіб, які беруть участь у розслідуванні, усуває розбіжності та суперечності в поглядах, якщо вони виникають між членами групи, при-

ймає найважливіші рішення під час проведення слідства (складає і підписує обвинувальний акт, постанову про закриття провадження тощо).

Постанову про здійснення досудового розслідування кількома слідчими потрібно оголошувати учасникам кримінального провадження з роз'ясненням їм права заявляти відвід будь-кому із членів групи. У постанові мають бути зазначені усі слідчі – члени слідчої групи, а також її керівник. Оголошення складу слідчої групи і заяви, які надійшли у зв'язку з цим, необхідно оформляти протокольно.

До непроцесуальних (організаційних) форм взаємодії органів досудового розслідування, тобто тих, які не врегульовано КПК України, належить, зокрема, спільна узгоджена діяльність у складі слідчо-оперативної групи. Процеси створення і функціонування слідчо-оперативної групи врегульовано, хоча й не досить повно, відомчими нормативними актами.

На підставі їх аналізу та норм КПК України можна зробити висновок, що характерною особливістю цієї форми взаємодії є не поєднання в діяльності слідчо-оперативної групи процесуальної та оперативно-розшукової функцій, а лише введення до їх складу співробітників слідчих, оперативних та інших підрозділів (наприклад, спеціаліста-криміналіста). Адже на сьогодні у законодавстві не передбачено можливості проведення оперативно-розшукової діяльності щодо кримінального правопорушення, стосовно якого здійснюється кримінальне провадження. Зазначене впливає з ч. 1 ст. 41 КПК України, згідно з якою повноваження оперативних підрозділів органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового і митного законодавства, органів Державної пенітенціарної служби України, органів Державної прикордонної служби України у кримінальному провадженні полягають у здійсненні слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій за письмовим дорученням слідчого, прокурора. При цьому діяльність оперативних підрозділів не можна

отожнювати з оперативно-розшуковою, оскільки у ч. 2 ст. 41 КПК України визначено: під час виконання доручень слідчого, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого (тобто така діяльність має процесуальний характер і регламентується КПК України).

Отже, взаємодія у складі слідчо-оперативної групи полягає в можливості доручення слідчим – керівником групи проведення лише процесуальних дій (слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій). Що стосується підстав, порядку створення та діяльності слідчо-оперативної групи, то вони багато в чому такі самі, як у слідчої групи. Взагалі між слідчою групою та слідчо-оперативною групою, по суті, на сьогодні немає принципових відмінностей, окрім складу і правової регламентації (КПК України – слідча група; відомчі нормативно-правові акти – слідчо-оперативна група). Тому всі вказані положення щодо особливостей створення та діяльності слідчих груп стосуються й такої форми взаємодії органів розслідування, як взаємодія у складі слідчо-оперативної групи.

Хотілося б ще раз наголосити, що питання створення слідчо-оперативних груп у КПК України не врегульовано. Серед повноважень прокурора, передбачених у ч. 2 ст. 36 цього Кодексу, не встановлено право створювати слідчо-оперативні групи та визначати їх склад. Таким чином, прокурор може здійснювати відповідну діяльність на виконання положень ст. 10 Закону України від 5 листопада 1991 року № 1789-ХІІ «Про прокуратуру» в межах координаційних повноважень прокуратури у сфері протидії злочинності та корупції. Фактично таку форму координації правоохоронних органів, як утворення спільних слідчо-оперативних груп для розкриття і розслідування окремих тяжких та особливо тяжких злочинів, на сьогодні передбачено лише на міжвідомчому рівні у п. 4 Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією», затвердженого спільним наказом Генерального

прокурора України та керівників правоохоронних органів від 26 квітня 2012 року № 43/375/166/353/284/241/290/256.

Варто зазначити, що взаємодія у складі слідчої чи слідчо-оперативної групи відрізняється від таких форм взаємодії органів розслідування, як давання доручень, а також активна участь у слідчих (розшукових) діях і сприяння їх проведенню: по-перше, взаємодія у формі давання доручень, участі у слідчих (розшукових) діях або сприяння їх проведенню, як правило, має не систематичний, а разовий характер, взаємодія ж у складі слідчої групи чи слідчо-оперативної групи відбувається постійно; по-друге, при постійній взаємодії (у складі слідчої групи чи слідчо-оперативної групи) слідчий – керівник групи сам дає завдання (як у письмовій, так і усній формах) співробітникам органу розслідування, які входять до її складу (безпосереднім виконавцям), у результаті чого відбувається економія часу, краще усвідомлюється зміст завдання, його мета. При взаємодії у формах давання доручень, участі в слідчих (розшукових) діях або сприяння їх проведенню такі вимоги в письмовій формі спрямовуються до начальника органу розслідування (начальника оперативного підрозділу), який їх виконання доручає своїм підлеглим; по-третє, взаємодія у складі слідчої чи слідчо-оперативної групи відрізняється від інших форм взаємодії органів розслідування тим, що її організаційно-управлінська побудова завжди спрямована на упорядкування внутрішньої структури діяльності різних суб'єктів. Будь-яка група посадових осіб (зокрема, слідчий, керівник слідчого підрозділу, співробітники оперативних та інших підрозділів, їхні керівники), які присутні при проведенні слідчих (розшукових) або негласних слідчих (розшукових) дій чи беруть у них участь, не є слідчо-оперативною групою, бо організаційно-управлінська структура їх діяльності не є впорядкованою та організаційно оформленою [2, 355].

Таким чином, на нашу думку, швидко, всебічне, повне та неупереджене розслідування кримінальних правопорушень слідчою групою залежить від ефективності здійснення прокурором і старшим слідчої

групи повноважень у кримінальному провадженні, особливо тих, що спрямовані на упорядкування, раціоналізацію та продуктивність досудового розслідування.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, С.П. Бурдоль та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація та ін. – Х.: Право, 2012. – Т. 1. – 768 с.
2. Кримінальний процес: підруч. / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. – Х.: Право, 2013. – 824 с.
3. *Письменний Д.П.* Розслідування злочинів слідчою та слідчо-оперативною групою: правові організаційні засади: моногр. / Д.П. Письменний, В.М. Федченко. – Дніпропетровськ: Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2006. – 204 с.
4. *Синеокий О.В.* Психологічні аспекти прокурорського нагляду за забезпеченням законності слідчо-оперативної діяльності. Досвід прокурора-криміналіста (за матеріалами умисних убивств): моногр. / О.В. Синеокий. – Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2009. – 445 с.
5. *Гордін Л.Я.* Слідчо-оперативна група: проблеми створення та діяльності: моногр. / Л.Я. Гордін. – Х.: ФІНН, 2009. – 192 с.
6. Великий енциклопедичний словник / за ред. акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. – К.: ТОВ Юридична думка, 2007. – 992 с.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / відп. ред.: С.В. Ківалов, С.М. Міщенко та ін. – Х.: Одиссей, 2013. – 1104 с.
8. *Зеленский В.Д.* Организация расследования преступлений. Криминалистические аспекты / В.Д. Зеленский. – Ростов-на-Дону, 1989. – 152 с.
9. *Ларин А.М.* Расследование по уголовному делу. Планирование, организация / А.М. Ларин. – М.: Юридическая литература, 1970. – 224 с.
10. *Кукушкин Ю.А.* Общие вопросы организации следственной работы: лекции по спецкурсу / Ю.А. Кукушкин. – Волгоград: НИИРИО ВСШ МВД СССР, 1975. – 103 с.

Віталій МУХІН,
Артем ШТАНЬКО

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОКУРОРОМ РОБОТИ СЛІДЧОЇ ГРУПИ

У статті досліджуються теоретичні інтерпретації поняття «слідча група», розглядається процесуальний порядок створення слідчої групи, а також висвітлюються деякі питання організації прокурором розслідування кримінальних правопорушень слідчими групами та участь у цій діяльності старшого слідчої групи. Особливу увагу приділено порівняльним аспектам функціонування слідчої та слідчо-оперативної груп.

Ключові слова: прокурор; слідча група; старший слідчої групи; груповий (бригадний) метод розслідування; правові та організаційні засади розслідування кримінальних правопорушень слідчими групами; організація прокурором роботи слідчої групи.

ОРГАНИЗАЦИЯ ПРОКУРОРОМ РАБОТЫ СЛЕДСТВЕННОЙ ГРУППЫ

В статье исследуются теоретические интерпретации понятия «следственная группа», рассматривается процессуальный порядок создания следственной группы, а также освещаются некоторые аспекты организации прокурором расследования уголовных правонарушений следственными группами и участие в этой деятельности старшего следственной группы. Отдельное внимание уделяется сравнению функционирования следственной и следственно-оперативной групп.

Ключевые слова: прокурор; следственная группа; старший следственной группы; групповой (бригадный) метод расследования; правовые и организационные основы расследования уголовных правонарушений следственными группами; организация прокурором работы следственной группы.

ORGANIZATION OF WORK OF INVESTIGATION GROUP BY PROSECUTOR

An article analyzes theoretical interpretation of the term “investigation group”, reviews procedures of investigation group formation as well as covers certain issues of organization by prosecutor of crimes investigation by investigation groups and participation of investigation group senior in such activity. Separate attention is given to comparative aspects of Investigation and Operational Investigations Groups.

Keywords: prosecutor, investigation group, investigation group senior, group (team) method of investigation; legal and organizational grounds of crime investigation by investigation groups, organization of work of investigation group by prosecutor.

